Janne KELLARI

RITARI

Valtiaan perintö

RITARI

Valtiaan perintö

Janne Kellari

RITARI

Valtiaan perintö

© 2026 Janne Kellari
Kustantaja: BoD · Books on Demand, Mannerheimintie 12 B, 00100 Helsinki, bod@bod.fi
Kirjapaino: Libri Plureos GmbH, Friedensallee 273, 22763 Hampuri, Saksa

ISBN: 978-952-89-4772-1

Aika

Aika on oleellinen kertomaan koska jokin tapahtui.

Koska kaikki tämä siis tapahtui?

Ehkä 8398 vuotta ennen Tasavallan syntyä

Ehkä vuonna 3267 Loranamin aikaa.

Tai ehkä jonain muuna vuonna jotakin muuta aikakäsitystä.

Moninaisista vuosiluvuista huolimatta ajankohta oli linnunradan ensimmäisen ajan iltaruskossa. Ajankohta, jona 500 000 vuotta jatkunut ensimmäinen kansoittaminen oli kohtaamassa loppunsa. Kukaan ei tiennyt miten loppu tulisi, mitä se tarkoittaisi ja millainen olisi linnunradan toinen aika. En sitä tiennyt tuolloin minäkään.

Ajankohta oli ennen heräämistä, ennen kuin tiesin, kuka olen.

Yksi asia on kuitenkin varma ja se on paikka. Tämä kaikki tapahtui Loranamissa. Maailmassa, joka oli kotini. Oli sitä jo ennen kuin heräsin tietoisuuteen, ennen kuin taivaankappaleet muodostivat planeetan tunnettuun maailmankaikkeuteen.

1

Mennyt jättää jälkensä

Morof Rades pälyili ympärilleen hämärässä. Paikassa oli jotakin tuttua, mutta sisuskaluja kalvava pelko oli uutta. Näkymätön uhka tuntui vaanivan kaikkialla ja silti sitä ei kyennyt näkemään. Täydellisen pimeyden muutti hämäräksi sinertävästä katosta heijastuva kalpea valo, joka tuntui seuraavan naisen varovaisia askelia.

Morof ymmärsi, että hänen olisi pitänyt tunnistaa paikka, mutta lamauttava pelko teki ajatuksista vaikeasti hallittavia eikä hän kyennyt kaivamaan mielestään tarvittavaa tietoa. Morof ei kyennyt muistaman miksi oli täällä, mikä oli tuonut hänet tähän hämärään ja ahdistavaan paikkaan.

Vaikka muistikuvia paikasta tai syistä täällä ololle ei löytynyt, tuntui päämäärä oudonkin selkeältä. Askelten piti kulkea eteenpäin. Jokin tieto, aavistus tai ulkopuolinen voima ajoi ritaria yhä syvemmälle tuntemattomaan.

Matkan edetessä uhka tuntui kasvavan. Se vaani jokaisessa pimeässä kolossa, jokaisessa näkymättömässä käytävässä ja silti askelia ei kyennyt pysäyttämään tai kääntämään. Mikä oli tuo pelon lähde, jonka saattoi melkein nähdä katsetta nopeasti kääntämällä, melkein, mutta ei aivan.

Morof tunsi lämpimän henkäyksen niskassaan. Aivan kuin petoeläin olisi hengittänyt iholle ja joko mielikuvituksen tai todellisuuden mukana kantautui matala murina. Ääni kaikui kolkosti hämärässä ja

nainen käännähti rajulla liikkeellä, mutta ei edelleenkään kyennyt näkemään mitään.

Morof seisoi paikoillaan ja vilkuili joka puolelle. Käsi hamusi miekkaa käteen, mutta asevyö oli tyhjä. Ritari oli tunkeutunut tähän paikkaan ilman aseitaan. Miksi? Oliko miekka täysin hyödytön tätä uhkaa vastaan ja jos oli, niin miksi hän oli lähtenyt tälle tehtävälle ja mikä tämä tehtävä edes oli? Liikaa kysymyksiä, liian vähän vastauksia ja silti uhka oli lähempänä kuin koskaan.

Samassa lämmin henkäys tuntui uudelleen niskassa. Lämmin henkäys ja kolkko murina. Morof käännähti ja vastassa oli jälleen tyhjyyttä. Sitten uusi henkäys ja murina, jotka tuntuivat tulevan jälleen hänen takaansa. Nyt naisen hermot viimein pettivät, mutta samalla jalat saivat uutta voimaa.

Morof säntäsi juoksuun ainoana tarkoituksenaan päästä mahdollisimman kauas tuntemattomasta uhasta. Hän juoksi niin lujaa kuin kykeni, mutta lämmin henkäys ja murina tuntuivat silti seuraavan aivan kintereillä.

Hämärä käytävä jatkui loputtomiin ja yhtä loputtomiin seurasi uhka Morofin kintereillä eikä hän voinut tehdä muuta kuin juosta. Nainen yritti häivyttää kaikki mielikuvat takana seuraavasta pedosta ja keskittyi vain jokaiseen askeleeseen.

Morof päätyi suureen saliin, joka oli yhtä hämärä kuin käytävä, mutta silti sen koon saattoi aistia. Keskellä salia oli kivinen valtaistuin ja sinne ritarin askeleet suuntautuivat. Morof ei tiennyt miksi, mutta ei myöskään kyennyt ohjaamaan jalkojaan mihinkään muuhun suuntaan.

Juuri kun Morof oli pääsemässä valtaistuimen luokse, uhka saavutti hänet. Raju isku selkään sai naisen lennähtämään täydestä vauhdista lattialle. Morof kieri kivuliaasti kivistä pintaa pitkin ja vasta, kun olkapää tömähti valtaistuimeen, vauhti loppui.

Morof käänsi päätään ja näki valkoiset kasvot vailla hiuksia tai ihokarvoitusta. Suu oli auki ja paljasti terävät hampaat. Ritarin mielessä ehti käydä vain yksi ajatus, Durman Gidar, ennen kuin kiiltelevät hampaat iskeytyivät hänen kaulaansa.

Morofin silmät rävähtivät auki ja meni hetki ennen kuin hän ymmärsi olevansa jo tutuksi tulleessa teltassa. Vielä pidempään meni ymmärtää, että kaikki oli ennallaan. Mitään ei ollut tapahtunut, äskeinen kokemus oli ollut vain unta.

Morof tunsi kylmän hien otsallaan ja sydämen kiivaan sykkeen. Painajainen oli ollut fyysinen koettelemus, jonka jäljet tuntuivat edelleen. Nainen yritti hengittää rauhallisesti, vaikka tunsi pakottavaa tarvetta puuskuttaa kiivaasti.

Morof katsoi toiselle puolelle pientä telttaa ja näki siellä nukkuvan hahmon. Ritaritoveri tuntui nukkuvan edelleen sikeästi, joten ainakaan hän ei ollut huutanut unissaan. Toinen vaihtoehto oli, että tämä näytteli nukkuvaa välttääkseen kiusallisen keskustelun.

Morof tunsi keuhkojaan polttavan ja olisi edelleen halunnut haukkoa ilmaa. Hän nousi niin hiljaa kuin kykeni ja poistui teltasta. Ympärillä levittäytyi Nurinin kotiin palaavan armeijan leiri. Morof ei kiinnittänyt ympäristöönsä muuta huomiota kuin että yritti löytää reitin riittävän etäälle kaikista teltoista.

Lopulta voimat loppuivat ja Morof putosi polvilleen. Keuhkojen huutava polte sai suun haukkomaan henkeä ja koko vartalo tuntui tärisevän äkillisestä vapaudesta, jonka se oli saanut piinaavien valveillaolon sekuntien jälkeen. Sormet puristuivat kuivaan maaperään ja antoivat epätoivoista tukea tuskalliselle paluulle nykyhetkeen.

Painajainen oli ollut elävä. Aivan liian elävä, jotta sen muisto olisi haalistunut tavanomaisten unien tavoin. Kaikki oli edelleen kirkkaana mielessä ja pakotti miettimään, oliko kyseessä pelkkä uni? Oliko Linnanherralla jotakin tuonpuoleista valtaa?

Hiljalleen keuhkot saivat kaipaamansa ilmaa, vartalo rentoutui fyysisestä tuskasta ja lihasten lähes kouristuksenomainen jännitys laukesi. Hikikarpalot kasvoilla alkoivat kuivua eivätkä uudet enää seuranneet edellisiä.

Morof suoristautui istumaan polvilleen. Linnanherra oli kuollut, kuollut hänen kädestään, kuollut ja kuopattu, eikä tämä ollut mikään jumalallinen olento, joka hallitsi unimaailmaa. Selittämättömät kokemukset Durman Gidarissa olivat saaneet mielikuvituksen laukkaamaan. Muuta selitystä ei ollut.

2

Paluu ilman tulevaisuutta

Nurinin kantakaupunki oli kaikin puolin ennallaan. Vaaleanruskeasta kivestä muurattu ikiaikainen varustus neliskanttisine torneineen oli vaikuttava ja kaikki sen ulkopuolelle rakentunut vaikutti pieneltä ja mitättömältä. Pieni ja mitätön ei ollut armeija, joka sotaretkeltä oli palaamassa. Loputon jono ratsastavia ja marssivia ritareita, nostoväkeä ja siviileitä sekä lukemattomia kuormakärryjä.

Pohjoisesta saapuvan tien varrelle oli kerääntynyt kaupunkilaisia vastaanottamaan kotiin palaavaa sotajoukkoa. Väkimäärä kasvoi sitä mukaa kun tieto armeijan saapumisesta levisi asukkaiden joukossa.

Tätä päivää oli kotiin jääneiden keskuudessa odotettu sekä toivon että pelon vallassa. Väkijoukossa ei näkynyt lähdön aikaan koettua vihaa tai turhautuneisuutta, mutta ei myöskään riemuhuutoja tai pyyteetöntä iloa. Hienoiset hymyt suupielissä, huolestuneet rypyt otsilla ja rauhattomat liikkeet paljastivat, että päällimmäisenä tunteena oli kalvava odotus. Kuinka moni palaisi ja moniko palaavista osaisi asettua sotaa edeltävään elämään. Oliko sota voitettu ja millainen oli lopullinen hinta?

Pohjoisesta saapuva tie seuraili Nuresjoen rantoja ja vuolas virta näkyi monin paikoin rakennusten väleistä. Vastarannan kallioisemmat ja korkeammat rantavallit kohosivat kattojen yllä. Nostoväkeä irtaantui hiljalleen sotajoukon matkasta, monen koti sijaitsi jollakin maaseudun tilalla tai kantakaupungin ulkopuolella levittäytyvissä asuinkortteleissa.

Ilman suurempaa suunnitelmaa tai merkityksettömiä hyvästejä hajaantuvan armeijan matka kulki kohti Nurinin kantakaupunkia ja sen ikiaikaisen puolustusmuurin ainoaa ulos johtavaa porttia. Suuri osa ritareista ja hallinnon edustajista sekä osa nostoväestäkin asui tuon muurin suojaamassa osassa Nurinin kaupunkivaltiota.

Satoja vuosia sitten puolustusmuuri oli ollut elintärkeä ja antanut todellista suojaa, mutta nuo päivät olivat kaukana menneisyydessä. Muuri oli muinaisjäänne, joka kertoi pohjoisten kaupunkien verisestä ja erimielisyyksien täyttämästä historiasta. Tuo historia oli loppunut kaupunkisodat päättäneeseen rauhaan ja moni oli kuvitellut, ettei mikään enää voisi uhata näitä vankkoja kivikaupunkeja.

Uhka oli kuitenkin saapunut, mutta tavalla, johon ei ollut varauduttu, johon ei ollut voinut varautua. Mitkään puolustusvarustukset eivät olleet antaneet suojaa sitä vihollista vastaan, joka nyt oli pohjoisessa voitettu. Voittoa ei ollut tuonut minkäänlainen varustus tai voima, vaan monen henkilön vuosien mittaan tekemät viisaat päätökset ja kaikkien suunnitelman palasten saaminen oikeaan paikkaan oikeaan aikaan.

Nurinin vaaleanruskeasta kivestä muurattu kaupunginmuuri ulottui joen virtaavaan veteen asti ja kulki rannan suuntaisesti kohti uoman merelle laskevaa suuta. Kapea kanaali oli kaivettu tuomaan raikasta vettä kaupunkiin. Se pääsi virtaamaan muurin sisäpuolelle pienestä ja matalasta aukosta, joka ei heikentänyt vankkaa puolustusta.

Rannasta muuri lähti kohti sisämaata ja päätyi lopulta laajassa kaaressa takaisin joelle. Neliskanttiset tornit työntyivät säännöllisin välimatkoin hiukan muuria ulommas ja muutaman metrin syvyinen kuiva vallihauta kulki puolustuksen uloimpana linjana ennen ympäröivän alueen rakennuksia.

Keskuslinna sijaitsi pienellä saarella ja näkyi selvästi sisääntuloväylälle. Linnan kiviset seinät ulottuivat joka puolella lähelle vesirajaa, eikä alakerroksissa ollut sen paremmin ikkunoita kuin ovia. Kivinen kaarisilta yhdisti linnan kantakaupunkiin ja sen päässä oli toinen muurissa olevista porteista.

Sisääntuloväylän portilta avautui selkeä pääkatu, jonka varrella oli runsain mitoin kauppoja tiskeineen ja ravintoloita terasseineen. Kaikki liikenne oli pysähtynyt jo armeijan lähestyessä, kauppojen ja ravintoloiden asiakkaat jäivät tuijottamaan sotajoukkoa sen kulkiessa ohitse.

Yleensä niin vilkas puheensorina ja nauru hiljentyivät ristiriitaisten tunteiden velloessa katselijoiden sisällä. Jotkut odottivat kotiinpalaajia ja miettivät, miten odotus päättyisi. Jotkut tunsivat häpeää siitä, että olivat jääneet armeijan matkasta ja jotkut halveksivat armeijaa, jonka ei koskaan olisi pitänyt lähteä pohjoiseen sotimaan muiden sotia.

Morof ratsasti tuttuun tapaan Boren Eliandran, Nurinin kaupunkiruhtinaan seurueen mukana. Kyynärpäiden ylitse ja puoleen reiteen ulottuvan rengashaarniskan, metallisten kyynärvarsi- ja säärisuojien sekä kypärän muodostamat taisteluvarusteet oli pakattu satulareppuun.

Vaatetuksena Morofilla oli Nurinin ritarikunnan vaalea, kauniisti kirjailtu tunika ja samanväriset housut, joiden päälle oli puettu pitkä hihaton asetakki, jonka toinen puoli oli punainen ja toinen sininen. Viitta oli samalla tavoin kuvioitu, mutta värit olivat toisinpäin. Molempiin oli kirjailtu kullanhohtoinen risti.

Morof tiesi, ettei paluu olisi lopullinen. Kotiin palaava armeija oli muun Loranamin kanssa ollut voitokas, mutta harva tiesi totuuden tuon voiton takana. Vihollisen armeijaa ei ollut voitettu, se oli kadonnut ilman taistelua ja edelleen vailla nimeä oleva suurin pahuus ei ollut näyttäytynyt. Voitto vihollisesta ei siis ollut lopullinen ja siksi Morofin oma paikka tulisi olemaan Lomasissa, kuningatar Izenbelin hallintokaupungissa. Boren tiesi tämän yhtä hyvin kuin Morof ja ymmärsi sekä naisen valinnat että tulevaisuudessa odottavat haasteet.

Morofilla oli kuitenkin keskeneräisiä asioita etelässä ja siksi oli ollut luonnollista palata Nurinin armeijan mukana. Ritari halusi toki tavata veljensä, mutta ennen kaikkea keskustella yksityisesti Borenin kanssa Zitarinilta kuulemistaan asioista. Tuo vihollisen keskuudessa toiminut vakooja oli ollut hänen kouluttajansa ja myös matkakumppaninsa Durman Gidariin, vihollisen pohjoiseen tukikohtaan suuntautuneella tehtävällä. Naisesta oli muodostunut yhdessä vietetyn ajan myötä hyvä ystävä. Tämä oli opastanut Morofia ymmärtämään vihollisen luonnetta ja tarkoitusperiä.

Kaiken Zitarinilta kuullun jälkeen yksityinen keskustelu Borenin kanssa tuntui välttämättömältä. Jotenkin missään ei tuntunut olevan oikea aika ja paikka tuolle keskustelulle, mutta ehkä aika ja paikka ilmaantuisi Nurinin keskuslinnassa, kaupunkiruhtinaan omissa tiloissa.

Kaupungin kaduilla loputkin nostoväestä hajaantuivat koteihinsa, samoin kuin ne ritarit, jotka asuivat kantakaupungissa. Pitkän sotaretken väsyttämät sotilaat eivät kaivanneet juhlallisuuksia tai edes varsinaista lupaa irtaantua marssivasta armeijasta. Jokainen vain halusi päästä kotiin.

Epätoivoisia kasvoja näkyi katujen varsilla, kun katseet etsivät rakkaita, jotka olivat lähteneet sotajoukon matkaan. *Lafaattien* maan sotaan verrattuna paljon suurempi osa väkeä oli lähtenyt armeijan mukaan, silti onnistuneen taktiikan myötä pienempi määrä oli jäänyt taistelutantereille. Se ei kuitenkaan vähentänyt niiden tuskaa, jotka joutuivat menetyksen kohtaamaan.

Kaukaisissa paikoissa saavutetut voitot eivät helpottaneet oloa, pikemminkin ne tuntuivat raastavan entistä pahemmin. Voitot tuntuivat kuuluvan sotaretkeen, jonne ei olisi pitänyt lähteä, joka ei ollut tärkeä Nurinille ja omalle kodille. Voittoa, joka maksoi läheisen hengen, oli vaikea pitää voittona ja siitä nauttiminen tuntui täällä kaukana etelässä pettymykseltä.

Morof kuului siihen joukkoon, joka suuntasi aina keskuslinnalle asti. Hänen oma huoneensa sijaitsi siellä ja ainakin sotaretkelle lähtiessä myös veli oli asunut siellä. Matka päättyi aukealle, jota reunustivat kaupungin puolelta kolmikerroksiset rakennukset ja joenpuolelta kaupunginmuuri.

Pienellä saarella sijaitsevaan keskuslinnaan johti kivinen silta, jonne pääsi kaupunginmuurissa olevasta portista. Portti oli kaksoistornien välissä ja sen edessä seisoi vartiossa kuuden rivisotilaan ryhmä. Näillä oli aseina keihäät ja vyöllä roikkuvat tikarit. Varustukseen kuului yksinkertainen puolikypärä, kaupungin punaista ja sinistä yhdistävä tunika, jonka alla suojaa antoi topattu monikerroksinen gambeson.

Morof laskeutui muiden tapaan satulasta, antoi suitset talliväelle ja suuntasi kohti porttia. Keskuslinnan jylhä hahmo oli aina vaikuttava, mutta nyt jo kovin tuttu näky. Aikoinaan Morof oli pelännyt sinne astumista, jossain kohtaa ollut innoissaan jokaisesta päivästä sen uumenissa, mutta nyt se oli vain paikka, jossa piti käydä velvollisuudentunnosta.

Tieto armeijan paluusta oli saapunut keskuslinnaan hyvissä ajoin ja Nuriniin jäänyttä hovin väkeä alkoi tulla vastaan jo sillalla. Morof pujotteli toisiaan tervehtivien kaupunkilaisten joukossa ja yritti varmistaa, ettei epähuomiossa ohittaisi veljeään.

Hieman ennen kuin Morofin askeleet ehtivät sillan toiseen päähän, säntäsi Rolof ulos keskuslinnaan johtavasta portista, joka sekin sijaitsi kaksoistornien välissä. Sisarusten katseet kohtasivat ja tunteenpurkauksen vallassa he puristautuivat syleilyyn, jossa piinaava epätietoisuus viimein sai purkautua.

”Olet palannut ja selvisit hengissä”, Rolof sanoi peittelemättä riemuaan.

”No nuo kaksi asiaa ovat kyllä toisistaan riippuvaisia, joten sanotaanko, että selvisin hengissä”, Morof vastasi. ”Ilmeisesti sinäkin olet selvinnyt hengissä hovielämästä.”

Morof irrottautui syleilystä ja vilkaisi naista veljensä rinnalla: ”Ja olet jopa saanut pidettyä Ilainan vierelläsi.”

Ilaina Borgue hymyili ja puristi Morofin kättä: ”Olemme olleet toistemme tukena kaikki nämä kuukaudet ja ennen kuin ehdit

kommentoimaan, niin veljesi on ollut oiva kumppani eikä ole ollut vaikeaa pysyä hänen vierellään."

"Hyvä kuulla", Morof vastasi. "Enemmänkin kuulumisia olisi hauska vaihtaa, mutta kaiken tuon ratsastuksen jälkeen ruumis kaipaa myös juotavaa."

"Meidän huoneessamme saamme olla rauhassa ja järjestämme palvelijan tuomaan sinne juotavaa", Rolof sanoi ja katsoi siskoaan, jonka kasvoja reunustivat tuttuun tapaan lyhyehköt, juuri ja juuri olkapäille ulottuvat tummat hiukset. Kasvot eivät kuitenkaan olleet enää samanlaiset, niiltä saattoi erottaa menneiden taisteluiden tuomia juonteita. Raskaat koettelemukset eivät voineet olla jättämättä jälkiä ja sen saattoi nähdä liiankin hyvin. Rolof ei halunnut kommentoida asiaa. Hän halusi olla vain iloinen siskon paluusta, mutta silti oudon epämiellyttävä tunne yritti varjostaa jälleennäkemistä.

"Teidän huoneessanne", Morof totesi ja katsoi Ilainaa. "Et kai vaan ole päästänyt tuota sivistymätöntä moukkaa hameesi alle."

"Useammalla kuin yhdellä tavalla ja hän on selviytynyt niistä kaikista varsin tyydyttävästi", Ilaina vastasi hymyillen.

"Ja ilmeisesti hän on myös oppinut hovin tavoille niin paljon, että osaa pyytää palvelijoilta tarjoilua huoneeseen."

"Meni siinä hetki, että sain hänet uskomaan palvelijoiden tekevän työtään auliisti ja että on loukkaus, jos et hyväksy heidän työtään."

Morof nyökkäsi hymyillen ja yhdessä nuo kolme astelivat sisään keskuslinnaan, kulkivat lukuisten käytävien, salien ja portaikkojen kautta Ilainan ja Rolofin huoneeseen.

Matkalla keskuslinnan palvelusväki sai tiedon asukkaiden tarpeista ja tuskin kolmikko oli ehtinyt asettua huoneeseen, kun oveen koputettiin. Sisään astui palvelija mukanaan suuri kannullinen olutta ja kolme koristeellista kolpakkoa.

"Ajattelin että olut sopii tähän tilanteeseen parhaiten", Rolof aloitti keskustelun. "Täällä ei ole tapahtunut oikein mitään eikä täällä nyt niin suurta väkimäärääkään ole ollut. Minun muuttoni yhteiseen huoneeseen Ilainan kanssa oli varmaan merkittävin tapahtuma."

"Olemme syöneet ja juoneet, kuunnelleet hovijuoruja ja suurimmaksi osaksi murehtineet sotaretkelle lähteneiden kohtaloa", Ilaina täydensi. "Joten innolla kuuntelemme, millaisia tarinoita sinulla on kerrottavana."

"Varmaan järjestetään joku suuri juhla, jossa kuullaan virallisia totuuksia kaikista merkittävistä sankariteoista, mutta ehkä haluan kuulla sinulta omakohtaisesti mitä sotaretkellä tapahtui", Rolof jatkoi. "Kaikesta päätellen se oli voitokas."

"Voitto on vain osa tarinaa", Morof totesi.

”Ehkä kerrot loputkin tarinasta”, Rolof sanoi.

Olutta hyvällä halulla siemaillessaan Morof kertoi sotaretken tapahtumat omasta näkökulmasta ja lisäili kertomukseen muilta kuulemiaan seikkoja. Veriset yksityiskohdat hän jätti väliin ja pysytteli melko tiukasti ulkopuolisen katselijan roolissa.

”Taistelu loppui lyhyeen, kun onnistuin tappamaan vihollista johtaneen linnanherran”, Morof päätti kertomuksen.

”Siis armeija kukisti vihollisen johtajan”, Rolof kysyi epäröiden, kykenemättä ymmärtämään siskonsa viimeisiä sanoja.

”Minä tapoin hänet ja kuolema lopetti viimeisen taistelun ennen kuin se alkoi”, Morof totesi ja tajusi vasta nyt irtaantuneensa ulkopuolisen kertojan roolistaan. Totuus oli kuitenkin yksinkertainen ja sitä oli ehkä turha peitellä.

Rolof tuijotti siskoaan tietämättä mitä sanoa tai ajatella.

”Kaiken Loranamin sotavoiman keskeltä sinä yksin tapoit mainitsemasi linnanherran”, Ilaina kuiskasi.

”Sinä yksin tapoit vihollisen johtajan ennen kuin armeijat ehtivät kohdata”, Rolof viimein kuiskasi, kun siskon ja Ilainan sanat pakottivat viimein ymmärtämään totuuden,

”Miksi lähettää armeijoita, kun siskoni voi hoitaa kaiken yksin”, Rolof jatkoi ja jälleen jokin epämääräisen ikävä tunne yritti estää ylpeyden omaa siskoa kohtaan.

”Voitolta tuo minusta kuulostaa vai millainen on se osa tarinaa, jota et vielä kertonut”, Ilaina kysyi.

”Linnanherra ei ollut suurin pahuus”, Morof toisti Zitarinin sanat. ”Suurin pahuus ei ole vielä astunut Loranamin maaperälle.”

”Suurin pahuus? Mitä oikein tarkoitat”, Ilaina sanoi kulmiaan kurtistaen.

”Linnanherra oli vain kisälli, jonka suurin pahuus lähetti valloittamaan Loranamia ja nyt kun tuo valloitus epäonnistui niin kaikki ei ole ohitse”, Morof vastasi.

”Mutta hänen armeijansa lyötiin vai mitä oikein tapahtui sen jälkeen, kun olit tappanut linnanherran?” Ilaina jatkoi oleellisella kysymyksellä.

”Armeijaa ei lyöty vaan se pakeni”, Morof sanoi vastaten helpoimmalla mahdollisella tavalla. Hän ei halunnut mennä yksityiskohtiin linnanherran voimista tai armeijan katoamisesta. Jos joku halusi niistä kertoa niin se olisi kunkin oma asia, mutta ulkopuolisen, joka ei ollut tapahtumia todistanut, olisi vaikea niitä ymmärtää tai edes uskoa.

”Miten te oikein päästitte kokonaisen armeijan pakenemaan”, Rolof kysyi. ”Jos kerran tuollainen suurin pahuus on olemassa niin miksi ette yrittäneet kaikin keinoin estää pakenemista.”

”Emme tienneet suurimmasta pahuudesta ennen kuin oli liian myöhäistä”, Morof totesi. ”Enkä tiedä miten olisimme toimineet, jos olisimme tienneet. Sitä olisi pitänyt todellisten sotapäälliköiden punnita.”

Ilaina ja Rolof katsoivat kysyvästi ritaria.

”Nyt saavutimme voiton vähäisillä uhrauksilla. Kotiin palaavat armeijat toivat mukanaan vain vähäisessä määrin murhetta ja surua”, Morof jatkoi. ”Jos olisimme käyneet taisteluun niin tilanne olisi muuttunut hyvin toisenlaiseksi.”

Morof tiesi, etteivät sanat olleet suoranaisesti totta. Aikaa hyökkäyksen suunnitteluun, saati toteuttamiseen ei ollut jäänyt. Ehkä mainitut perusteet olisivat nousseet esiin kuvitteellisessa päätöksenteossa ja ainakin pakenemista koskevan valheen vahvistamiseksi sanat olivat tarpeellisia.

”Entä Zitarin? Hän ei palannut kanssasi?” Rolof kysyi.

”Hän pysyi vakoojan roolissaan ja lähti pakenevan armeijan mukana”, Morof vastasi.

”Olen pahoillani, tiedän mitä hän sinulle merkitsi”, Rolof sanoi. ”Tai ainakin luulen tietäväni.”

”Lohduttaudun sillä, ettei hän kuollut eikä tulevaisuutta voi tietää.”

Rolof tuijotti siskoaan ja kysyi: ”Entä sinä, oletko oikeasti palannut vai mikä on nykyinen roolisi.”

”Hoidan täällä keskeneräisiä asioita ja sitten palaan pohjoiseen, kuningatar Izenbelin hoviin”, Morof vastasi. ”Meidän on valmistauduttava tulevaan.”

”Minä olin siis vain keskeneräinen asia”, Rolof tuhahti ja ymmärsi samalla, miksi siskon paluussa oli ollut alun alkaenkin ikävä vivahde.

”Ei minun olisi ollut pakko palata”, Morof totesi.

Ilaina laski kätensä Rolofin kädelle ja puristi hellästi. Mies huokaisi ja tarttui käteen. Miksi hän oli kuvitellut, että jo vuosia sitten eri teille lähteneet sisarukset olisivat nyt äkisti valinneet saman suunnan elämälleen. Tosiasiat oli vain hyväksyttävä ja olla onnellinen siitä, mitä tuo elämä toi eteen. Nyt se oli tuonut Morofin hetkeksi Nuriniin ja sen piti olla iloinen asia.

3

Velanmaksun aika

Morof suuntasi Nurinin kaduilla kohti paikkaa, jossa ei koskaan ollut käynyt ja oli ollut varma, ettei koskaan siellä kävisikään. Ajatukset olivat kuitenkin kehittyneet ja muuttuneet ajan kuluessa.

Vaikka sota oli ohitse, ei Morof ollut vaihtanut siviilivaatteisiin. Ritarius oli paitsi arvo niin myös ammatti ja elämäntapa, joka seurasi kantajaansa kaikkialle. Niinpä Morof oli edelleen verhoutunut Nurinin ritarikunnan asuun, joista rauhan merkkinä puuttuivat taisteluvarusteet. Asevyö oli silti paikoillaan, ritarimiekka, *lafaattien* rapiiri ja Daiedilta saatu tikari istuivat tukevasti paikoillaan. Moni piti Morofin määränpäätä rauhan tyyssijana, mutta nainen itse ei olisi mistään hinnasta astunut sinne ilman aseitaan.

Vyötäisille oli kiedottu Zitarinilta saatu violetti liina, jonka päällä asevyö lepäsi. Liina oli poikkeus muiden ritarien vaatetukseen verrattuna, mutta sen merkitys oli liian suuri, jotta siitä olisi voinut luopua. Zitarin oli antanut liinan Morofille viimeisenä tekonaan ennen katoamistaan vihollisen armeijan mukana, sekä muistona itsestään että yhteenkuuluvuuden merkkinä.

Monessa muussa paikassa asu olisi herättänyt huomiota, joko pelkästään ritarin asuna tai vieraan ritarikunnan vaatekertana. Nurinissa näky oli tavanomainen, sillä täällä ritarit eivät koskaan olleet painuneet maan alle ja kadonneet siten vuosikausiksi vihollisen hallitsemasta katukuvasta. Vain kaikkein tarkkasilmäisin olisi kiinnittänyt huomiota

SALAISUUS SISÄLLÄSI, POLUT KOHTAAVAT, MATKA PÄÄTTYY

Lukemattomat polut kohtaavat viimeisessä yhteenotossa, joka määrittää menneisyyden valintojen arvon ja tulevaisuuden kohtalon.

Ritari kohtaa aiemmin tuntemattomia kulttuureja ja vieraita muista maailmoista. Nainen tiedostaa oman roolinsa, mutta epäilys kasvaa yhä pahenevassa kiirastulessa. Hän hylkää kaiken entisen, osaksi vihan ja katkeruuden siivittämänä, mutta myös ollakseen kuningattarensa arvoinen. Lopullisessa taistelussa perinteiset aseet ja yliluonnollinen maailma kohtaavat eikä mikään ritarin elämässä palaa ennalleen.

Suurimmat salaisuudet ja pahimmat painajaiset kohdattuaan nainen hyväksyy kohtalonsa.

RITARI

"Nainen tunsi lämpimän henkäyksen niskassaan. Aivan kuin petoeläin olisi hengittänyt iholle ja joko mielikuvituksen tai todellisuuden mukana kantautui matala murina."

"Ritari huusi kivusta, järkytyksestä ja vihasta. Mikä tunteista oli rikkoutuneessa mielessä vahvin, sitä ei voinut tietää."

"Muuttuisiko tappaja tavalliseksi naiseksi, kun sota olisi ohitse?"

LUKIJAT PUHUVAT

"Päähenkilö astuu rohkeasti kohti tuntematonta."

"Tarinan teemat kietoutuvat taitavasti toisiinsa."

"Lukukokemus on intensiivinen ja samaistuttava."

www.JanneKellari.com

Facebook/Instagram/Twitter/Mastodon/Threads @JanneKellari

9 789528 947721